

LBRIS

We know
books

LYLA SAGE
**LOST AND
LASSOED**
Pierdut și regăsit

Traducere din limba engleză de
ANDREEA IANCU

NEMIRA

CAPITOLUL UNU**TEDDY**

Nimic nu te poate întâmpina mai bine dimineața decât mirosul de chiștoace stătute și bere vărsată peste tot. Să intri în Devil's Boot pe timp de noapte era o treabă; sinceră să fiu, era una dintre activitățile mele preferate. Dar să intri ziua era un adevărat atac asupra simțurilor. Aproape că simțeam fantomele deciziilor proaste agățându-se de jacheta mea din piele întoarsă (culoare crem, vintage, cu franjuri, absolut adorabilă și, totodată, cu personalitate).

Așa că de ce intram în cel mai jegos bar din Wyoming la 7:00, într-o zi de duminică? Pentru că cea mai bună prietenă a mea mă rugase, iar eu aș fi făcut totul pentru ea.

Eu și Emmy Ryder eram prietene de când ne-am născut – aproape la propriu. Tata a început să lucreze la ferma familiei ei când eu aveam câteva luni, iar Emmy era doar puțin mai mare decât mine. Prima mea amintire e cu noi două sărind peste una dintre porțiunile mai înguste ale pâraului care traversează Rebel Blue Ranch. Am sărit înainte și înapoi la nesfârșit, până când Emmy a alunecat și a căzut în apă. Încă aud plesăitul apei și sunetul scos de pietrele de râu lovindu-se unele de altele. Glezna i s-a umflat ca un balon aproape imediat – chiar și la cinci sau șase ani știam că o gleznă n-ar fi trebuit să arate așa. Am ajutat-o să iasă din apă, iar ea s-a sprijinit de mine tot drumul până acasă.

Din clipa aia, ne-am sprijinit întotdeauna una pe cealaltă.

Logodnicul ei, Luke Brooks, era proprietarul barului Devil's Boot. Îl moștenise de la tatăl lui în urmă cu câțiva ani și, sincer, făcea treabă bună. Brooks avea multe planuri pentru bar. Cel mai mare vis al lui era să instaleze un taur mecanic – nu, nu glumesc –, motiv pentru care urma să-mi petrec duminica scotocind prin cutii și măturând straturi de praf și murdărie vechi de treizeci de ani și cine știe ce altceva, ca să fac loc pentru el.

Nu mă deranja. În plus, îi cam eram datoare, având în vedere că îl dădusem afară din propriul pat noaptea trecută ca să dorm cu Emmy.

Emmy și Brooks erau la bar, stând de vorbă unul aproape de altul. Plecasem mai devreme de acasă ca să le iau cafea și să-i las puțin timp singuri, dar probabil că folosiseră timpul făcând sex în duș – niște obsedați.

Uneori îmi venea să iau un furtun și să-i stropesc – știți, cum faci cu o pisică sau cu un câine când se poartă agresiv – când demonstrațiile lor publice de afecțiune deveneau prea intense.

Dar Emmy și Brooks erau făcuți unul pentru celălalt și îi iubeam pe amândoi. Mult. Pe Emmy, evident, mai mult, dar Luke Brooks îmi intrase la inimă în ultimii ani. Era frumos să vezi că cea mai bună prietenă a ta era iubită așa cum știai că merită.

— A sosit cafeaua, am anunțat.

Emmy s-a întors spre mine.

— Slavă Domnului, ești o eroină!

Purta maioul pe care i-l dădusem de ziua ei – pe el scria, chiar peste sânii, PERNELE LUI LUKE – și o pereche de colanți negri.

Mi-am dat seama că eram prea bine îmbrăcată pentru o zi de șmotru la etajul barului – blugi Wrangler, maiou negru și, evident, jacheta. Dar mie îmi plăceau hainele, felul în care mă simțeam când puneam pe mine o ținută care îmi plăcea, și asta chiar îmi plăcea. Hainele erau ca o armură, iar armura avea să fie necesară dacă un anumit frate mai mare al lui Emmy urma să apară azi.

Nu Wes. Pe Wes îl iubeam.

I-am întins paharul, iar ea l-a luat recunoscătoare. L-a cuprins strâns cu degetele și a băut. Verigheta de aur cu diamante de pe degetul inelar de la mâna stângă i-a strălucit în lumină. S-a uitat la suportul de carton

din mâna mea. Mai erau două pahare – un *iced latte* cu zahăr brun pentru mine și o cafea neagră pentru Brooks.

Emmy a ridicat o sprânceană.

— Interesant. Parcă îmi amintesc că te-am rugat să-i iei și lui Gus una.

— Hm, am spus, ridicând din umeri. Probabil am uitat.

Gus era fratele cel mare al lui Emmy, cel mai bun prieten al lui Brooks și, cel mai important, dușmanul meu de moarte.

În orașele mici se țin intrigii complicate.

Nu era vorba că îl uram pe Gus... De fapt... ba da. Îl uram puțin. Nu-mi mai amintesc cum a început (e o minciună, dar nu contează). În principiu, am avut mereu senzația că lui nu-i plăcea de mine, așa că nici eu nu-l plăceam, iar de acolo lucrurile s-au transformat într-o permanentă bucurie de a fi răutăcioși unul cu celălalt.

Era pur și simplu atât de... morocănos. Bărbații care arată atât de bine n-ar trebui să aibă voie să fie atât de nemernici. E reclamă înșelătoare.

Și lucrurile se înrăutăteau odată cu vârsta.

Emmy a oftat.

— Încercăm să fim de treabă azi? Ce părere ai?

— Nu prea ne place, am răspuns.

Brooks a râs. I-am întins cafeaua, iar el a ridicat-o ca și cum ar fi dat noroc cu mine.

— Mulțumesc, Ted. Gus mai întârzie puțin, ai timp să-ți pregătești arsenalul de replici.

— Vezi? am spus, privind-o pe Emmy. El înțelege.

Emmy i-a aruncat o privire tăioasă, dar el i-a făcut cu ochiul și s-a mai înmuiat puțin.

— Mă gândeam doar că ar fi frumos dacă domnișoara și cavalerul de onoare nu s-ar urî, a spus ea.

Când am auzit cuvintele „domnișoară de onoare“, mi s-a strâns puțin inima.

Desigur, eram încântată să fiu domnișoara de onoare a lui Emmy. Eram entuziasmată pentru nunta ei, pentru viața ei, pentru tot. Dar, uneori, când venea vorba despre nuntă, mă întristam. Nu foarte tare, dar simțeam că fericirea pentru prietena mea și tristețea pentru mine în-sămi își revendicau amândouă locul în pieptul meu, lovindu-se una pe cealaltă ca să vadă care cade prima.

Era o amintire a faptului că ne aflam în etape diferite ale vieții, iar asta mă speria. Fuseserăm totul una pentru cealaltă. Acum îl avea pe Brooks, iar eu eram înspăimântată că n-o să mai aibă nevoie de mine așa cum avea înainte – că n-o să mai aibă nevoie de mine așa cum aveam eu nevoie de ea.

— Atunci poate că Brooks ar trebui să-și aleagă un cavaler care nu e insuportabil, am spus.

Am ridicat din umeri și m-am uitat la el.

— Are doi frați, știi.

Luke n-a făcut decât să zâmbescă.

— Am notat.

Emmy a oftat și a trecut mai departe. Încerca de câteva ori pe lună să ne facă pe mine și pe Gus să ne înțelegem. Nu reușea niciodată, dar îi admiram perseverența. Prietena mea cea mai bună nu se dădea nicio dată bătută. Mi-a arătat o foaie de pe bar, pe care ea și Brooks scriseseră ce aveam de făcut în ziua respectivă. Obiectivul era simplu: să scoatem tot gunoiul de la etaj și să mutăm la subsol orice merita păstrat.

Brooks și Gus urmau să se ocupe de subsol, ceea ce îmi convenea, pentru că locul ăla era desprins direct dintr-un film de groază și nu prea aveam chef să fiu posedată de vreun demon azi. Asta dacă nu era un demon sexy, caz în care m-aș fi putut lăsa convinsă. Eu și Emmy luam în primire etajul doi. Planul final al lui Brooks era să amenajeze acolo un bar mai mic, cu o zonă nouă de relaxare, și să scoată o parte din scaunele de la parter ca să facă loc taurului mecanic.

După ce ne-am înarmat cu saci de gunoi, mănuși și produse de curățenie, eu și Emmy ne-am îndreptat spre scările șubrede care duceau la etajul de la Devil's Boot. În acel moment, ușa din spate a barului s-a deschis și Gus Ryder a intrat cu un aer relaxat. Am simțit cum îmi crește tensiunea.

Purta un tricou albastru decolorat, mulat, pantaloni gri de trening și o șapcă de baseball Carhartt. Părul lui șaten-închis era mai lung decât îl văzusem în ultima vreme. Anul trecut începuse să poarte mustață în locul bărbii scurte, atent îngrijite, pe care o avusese încă de la douăzeci și ceva de ani. Mustata era încă acolo și, deși mi se părea că îi stătea foarte bine, primul lucru care mi-a ieșit pe gură a fost:

— A venit și starul porno. Drăguț din partea ta că ni te-ai alăturat.

— Du-te dracu', Theodora, a spus, fără ca măcar să se uite la mine.

Vocea îi era plictisită, iar felul în care mi-a rostit numele întreg m-a făcut să scrâșnesc din dinți.

— Ai furat tricoul ăla din dulapul lui Riley?

Riley era fiica lui în vârstă de șase ani, iar felul în care tricoul i se mula pe piept și bicepși îl făcea să pară suficient de mic încât să fie al ei.

— Știi, a spus, aruncându-mi în sfârșit o privire cu ochii lui de un verde smarald, felul în care te holbezi la mine mă face să mă simt inconfortabil.

— Ei bine, felul în care ți se văd sfârcurile prin tricou mă face pe mine să mă simt inconfortabil. Brooks, am adăugat, aruncând o privire spre el, nu pot să lucrez în condițiile astea.

Brooks a ridicat din umeri și a spus:

— Vorbește cu șefa, și a făcut semn din cap spre Emmy, care ne privea pe mine și pe Gus.

Nu era deloc amuzată. Tot ce a spus a fost:

— Gus, tu și sfârcurile tale mergeți în subsol. Ted, hai cu mine.

Am urmat-o pe scări, dar m-am întors o clipă spre Gus ca să-i fac cu mâna.

Mi-a arătat degetul mijlociu.

Speram să-l mănânce un demon.

Câteva ore mai târziu, eu și Emmy ajunseserăm la peste zece saci plini cu gunoi, iar eu aveam un strat gros de jeg pe piele. Subestimasem serios cât de murdar era etajul barului. Fusesem nevoită să-mi pun jacheta din piele întoarsă peste un scaun și s-o acopăr cu o pungă de plastic, în speranța că o voi păstra curată. Partea bună era că găsisem câteva discuri vechi, pe care Emmy mi-a spus că le pot lua acasă. I-am trimis mesaj tatei, spunându-i că diseară aveam să dăm o petrecere și să ascultăm Tanya Tucker și Willie Nelson.

Răscolind niște cutii dintr-un colț, am găsit o grămadă de ziare vechi. Am scos un exemplar al ziarului *Meadowlark Examiner* din 1965 și am văzut un articol în care Devil's Boot era prezentat drept unul dintre cele mai bune baruri din Wyoming.

— Emmy! am strigat.

Ea a ridicat privirea din colțul opus al camerei, de unde tocmai scolese o bucată de material ud și murdar.

— Ai văzut asta?

— Și mai multe ziare?

— Da, am răspuns. Mai sunt și altele în afară de astea?

Emmy a dat din cap că da.

— Am găsit câteva cutii și la subsol. Luke vrea să le păstreze. Cred că vrea să înrămeze câteva. Tu și Ada ați putea să faceți ceva cool cu ele.

Ada era iubita lui Wes. Era o designeră de interior extrem de creativă. Mie îmi plăcea să pictez și să meșteresc tot felul de lucruri, așa că ne înțelegeam bine.

— Sunt super tari, am spus, răsfoind alte pagini.

Erau articole despre Devil's Boot și fotografii din diferite perioade ale istoriei lui. Un exemplar din *Jackson Hole News* îl numea cel mai inedit bar din Wyoming.

— Poți să duci cutia asta la subsol? E o debara mică la capătul holului, unde le-am pus pe celelalte.

— Știi ce părere am despre subsol, am mormăit.

Emmy a răs.

— Presupun că asta e șansa ta să trăiești povestea cu demonul despre care mi-ai povestit aseară.

Am pufnit. Nu-mi venea să cred că folosea împotriva mea recomandările de cărți pe care i le făcusem.

— Bine, am spus printre dinți. Dar dacă sunt omorâtă acolo jos sau răpită într-o dimensiune malefică, o să te simți foarte vinovată că m-ai pus să fac asta.

Mi-am luat jacheta pe mine. Nu voiam s-o scap din ochi. În plus, trebuia să arăt bine, în caz că apărea demonul sexy.

Emmy și-a pus o mână la inimă.

— Promit să-ți fac cea mai tare înmormântare pe care a văzut-o orașul Meadowlark, Wyoming.

— Nu uita, vreau să fiu incinerată și lansată în artificii, am răspuns.

— În timp ce Kiss cântă *I Was Made for Loving You*, a spus ea făcând un gest cu mâna. Știu, știu.

Hotărâsem asta încă din clasa a șasea, când eu și Emmy vorbeam despre tot felul de prostii. Trebuie să-ți faci ieșirea cu stil, nu?

Am luat cutia și am coborât treptele. Subsolul era întunecat. Era prima dată când ajungeam acolo și pe bune că era înfricoșător. Unde erau Brooks și Gus?

Mirosul de țigări și bere stătută nu era atât de puternic acolo, jos. Mai degrabă mirosea a vechi. Era și mult mai răcoare, probabil din cauza tuturor chestiilor paranormale care pândeau pe la colțuri și prin crăpături. Podeaua scârțâia sub pașii mei. Tocmai când începeam să mă relaxez puțin, un zgomot puternic m-a făcut să tresar și m-am grăbit spre debaraua de la capătul holului.

Trebuia să ies imediat din subsolul ăla înfiorător. La naiba cu demonii sexy! Când am ajuns la debara, jacheta mi s-a agățat de clanță, ușa s-a trântit în urma mea și am rămas în beznă. Am scăpat cutia cu ziare și am auzit un mormăit frustrat.

Mai era cineva înăuntru.

M-am întors spre ușă, încercând să-mi desprind jacheta și s-o deschid. Am reușit să-mi eliberez jacheta, dar am simțit o ruptură acolo unde fusese prinsă în ușă. Ușa, în schimb, refuza să se clintească.

— Ce dracu', Theodora? s-a auzit o voce groasă și furioasă chiar din spatele meu.

Și uite așa m-am încuiat într-o debara cu Gus Ryder.

Ei bine, rahat.

CAPITOLUL DOI

GUS

Îi auzisem cizmele alea nenorocite în timp ce cobora scările. Am clătinat din cap, iritat că îmi dădusem seama că era ea. Nimeni altcineva nu tropăia așa, de parcă era stăpân pe locul ăla – nici măcar Brooks, iar el chiar era proprietarul locului.

M-am strecurat în debara ca s-o evit. Așa că imaginați-vă surpriza pe care am avut-o când a dat buzna în aceeași debara, cu toată grația unei tornade, a scăpat o cutie al naibii de grea pe piciorul meu, apoi a trântit ușa în urma ei, lăsându-ne în beznă.

Minunat. Al dracu' de minunat.

Era prea aproape de mine, mult prea aproape. Spre marea mea enervare, Teddy era mereu prin preajmă – mereu a fost, și probabil mereu avea să fie.

— Deschide ușa, Teddy.

Am auzit-o cum zgâlțâie clanța și cum se izbește cu tot corpul în ușă.

— Încerc, a spus ea. Nu se mișcă.

Doamne. N-aveam timp de asta.

— Dă-te! am spus, încercând s-o dau pe Teddy laoparte cu umărul.

În clipa în care corpul meu l-a atins pe al ei, am simțit un șoc, ca și cum aș fi atins un gard electric – n-a fost o senzație plăcută, în caz că vă întrebați.

Unul dintre cele mai enervante lucruri la Teddy? Îmi era familiară, chiar dacă nu voiam să fie.

Nu te gândi la asta.

Dar iată-mă, șapte ani mai târziu, încă gândindu-mă la asta. Și partea cea mai tare? Nici măcar nu-mi plăcea Teddy. Deloc.

Teddy Andersen era necazul întruchipat. Și gălăgioasă.

— Dacă eu nu pot s-o mișc, de ce ai putea tu? a răspuns Teddy, apoi a mormăit: doar dacă are vreo slăbiciune pentru măgari.

S-a dat din calea mea, am pipăit ușa, apoi am coborât mâna spre clanță. Am încercat s-o apăs, dar era înțepenită.

La naiba.

— Ți-am spus.

Vocea lui Teddy nu se auzea din spatele meu, nici chiar lângă mine, însă oriunde s-ar fi aflat, tot era mult prea aproape, fir-ar a dracu'.

— Ce i-ai făcut? am întrebat-o.

Aproape că am auzit cum și-a dat ochii peste cap.

— Glumești, nu? Ușa asta e mai bătrână decât tine, a spus ea. Deci, practic, antică – da, am prins ironia –, și dai vina pe mine?

— Tu ai trântit-o, am spus, simțind cum deja mă cuprinde furia.

Se pare că aveam fitilul al naibii de scurt când era Teddy prin preajmă.

— Nu intenționat. Mi s-a agățat în geacă. Și acum am o gaură cât egoul tău de mare.

Dumnezeule, era enervantă.

— E piele întoarsă. Vintage! s-a plâns ea.

— Suntem blocați pentru Dumnezeu știe cât timp în debaraua din subsolul unui bar, iar tu îți faci griji pentru geaca ta tâmpită?

— Nu-i o geacă tâmpită! a spus ea. Și nu suntem blocați aici pentru Dumnezeu știe cât timp. Sună-i pe Emmy sau pe Brooks.

Era o idee bună, dar n-aveam de gând să-i spun asta. Am băgat mâna în buzunar, dar când n-am simțit telefonul acolo, am înjurat printre dinți. Îl lăsasem pe scaunul din față al camionetei.

— N-ai telefonul la tine, așa-i?

Chiar dacă n-o vedeam, știam că probabil și-a încrucișat brațele la piept, a mijit ochii și și-a înclinat capul, ceea ce însemna că și coada aia nenorocită în care își purta prins părul se mișca odată cu ea.

Chiar și pe întuneric, a trebuit să-mi înfrânez impulsul de-a găsi coada aia arămie și de-a trage de ea.

— Nu, n-am telefonul! Sună-i tu! m-am răstit.

— Ei bine, Gussy, a spus ea și m-am încordat când am auzit porecla și tonul ei mîeros, nici eu nu am telefonul la mine. E sus.

Fir-ar să fie!

Mi-am trecut o mână peste față și am mormăit iritat. Dintre toate locurile în care voiam să fiu, o debara nu era pe listă, cu atât mai puțin cu ea. Dar știam că mulți ar fi vrut să fie în locul meu.

Deși îmi venea greu să recunosc, Teddy arăta bombă. Nu observasem asta când eram mai mici. Teddy era cu opt ani mai mică decât mine și nu eram vreun pervers nenorocit. Dar apoi, când Emmy și Teddy au terminat facultatea, Teddy a purtat rochia aia verde-închis care pur și simplu... Mă rog. Ideea e că știu că Teddy e drăguță. Ba chiar frumoasă. Dar frumoasă ca un leu, sau ca un elan, ori ca oricare alt animal mare și periculos. Frumoasă dacă doar o priveai, dar nu voiai să te apropii prea mult, pentru că ți-ar fi sfâșiat gâtul, sau te-ar fi călcat în picioare, ori te-ar fi împuns cu coarnele alea uriașe.

Deci da. Teddy era frumoasă sau ceva de genul ăsta.

Dar nu aveam de gând să mă las mâncat de viu.

Am început să bat în ușă și să strig după Emmy și Brooks.

Teddy a oftat.

— Emmy o să vină să mă caute imediat ce-și va da seama că lipsesc de mai mult de câteva minute. Relaxează-te!

— De unde știi? am întrebat.

— Pentru că o cunosc. N-o să mă lase în subsolul ăsta horror.

Probabil avea dreptate, dar nu-mi păsa. Am ignorat-o și am continuat să bat în ușă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, August, respiră!

— Nu-mi spune tu ce să fac, am scuiat.

Simplul fapt că femeia asta exista mă irita mai tare decât orice altceva. De ce nu putea Emmy să aibă o prietenă care nu era o pacoste? O prietenă drăguță, normală, care să nu mă facă să vreau să mă dau cu capul de pereți?

Sau o prietenă care să nu fie mereu la locul faptei când Emmy făcea ceva ce n-ar fi trebuit să facă.

— Nu-mi spune tu ce să fac, m-a imitat Teddy.

Am scos un mârâit.

— Ți-e frică de întuneric, Gussy?

— Nu, dar dacă-mi amintesc bine, ție îți e, am răspuns.

O știam pe Teddy de când se născuse – la propriu –, tatăl ei începuse să lucreze pentru tatăl meu când ea abia dacă avea trei luni. Îmi amintesc ziua în care Hank Andersen a venit la Rebel Blue Ranch cu El Camino-ul lui auriu și cu Teddy după el. Eu aveam șapte sau opt ani atunci, iar Teddy era mult mai puțin enervantă. Probabil pentru că încă nu putea vorbi.

Teddy m-a lovit peste braț.

— Nu-mi e!

De ce nu putea femeia asta să-și țină mâinile acasă?

— Atunci de ce alergai prin subsol ca un cal speriat?

— Pentru că te evitam, evident.

— Ți-a ieșit de minune, așa-i? am întrebat.

Era foarte aproape de mine. Când vorbea, îi simțeam respirația. Îmi aminteam cum se simțea pe gâtul meu. *La naiba! Adună-te, Ryder!*

— Ei bine, chiar mi-ar fi ieșit dacă n-ai fi genul de ciudat care se ascunde prin debarale. Ce făceai aici, de fapt?

Nu puteam să-i spun că mă ascundeam de ea. I-aș fi dat prea multă satisfacție.

— Poți să nu mai vorbești? am spus. Îmi dai dureri de cap.

Chiar mă durea capul, dar, măcar de data asta, nu era din cauza lui Teddy. Nu prea dormisem săptămâna asta și începea să mă ajungă oboseala.

Îmi dădeam seama că era pe cale să-mi dea replica, dar chiar în acel moment s-a auzit un zgomot puternic undeva, în altă parte a subsolului. Lui Teddy i s-a tăiat respirația. Mâna ei a găsit-o pe a mea când s-a apropiat brusc de mine.

— Ce-a fost asta?

Iar cu atingerile. *Dumnezeule.*

— Acum cine trebuie să se calmeze? am întrebat și mi-am smuls mâna din a ei.

Nu-mi plăcea felul în care mă simțeam când o țineam de mână.

— E o clădire veche. Se aud zgomote peste tot.

Teddy a rămas tăcută, absolut deloc convinsă de ce ziceam.

— Oricum, credeam că nu ți-e frică de întuneric.

— Nu-mi e.